

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoPr/6/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313203753
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4313203753.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členov senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Soni Vackovej, v právnej veci žalobcu: D.L.H. spol. s r.o. so sídlom Hlavné námestie 19, Šahy, zastúpený JUDr. Ľudovítom Didim, advokátom, so sídlom Hontianska cesta 4, Šahy, proti žalovanej: H. Y., bytom R. X., Y., zastúpená JUDr. Romanom Foltínom, advokátom, so sídlom Školská 3, Nitra, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 20. februára 2015 č.k. 9Cpr/5/2013-124, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .
Žalobca je povinný zaplatiť trovy odvolacieho konania v sume 59,84 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku do rúk právneho zástupcu žalovanej JUDr. Romana Foltína, advokáta, Školská 3, Nitra.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým), súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanej zaplata sumy 690,62 eura z titulu náhrady vynaložených nákladov na školenie žalovanej. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal zo zisteného skutkového stavu, v rámci ktorého mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 18. 11. 2008 pracovný pomer na dobu neurčitú. V pracovnej zmluve v bode 12. boli dohodnuté ďalšie podmienky, podľa ktorých je zamestnanec povinný pri rozviazaní pracovného pomeru uhradiť vzniknuté náklady na školenie, ktorých sa zúčastnil za posledné dva roky. Žalovaná sa podľa evidencie žalobcu zúčastnila školení v dňoch 29. 06. 2009, 19. 03. 2010, 10. 02. - 12. 02. 2009, 19. 02. - 20. 02. 2009 a celkové náklady predstavovali sumu 690,62 eura. Pracovný pomer žalovanej u žalobcu skončil dňom 27. 03. 2011 z dôvodu predaja časti spoločnosti a prechodu všetkých práv a povinností zamestnanca na novú spoločnosť FRANCO spol. s r.o. Šamorín, bez nároku na odstupné. Poukázal na Zmluvu o prevode práv a záväzkov, ako aj na kúpnu zmluvu zo dňa 25. 03. 2011, v ktorej bolo dohodnuté, že kupujúci prevezme všetkých zamestnancov od predávajúceho a od 28. 03. 2011 s nimi uzavrie pracovnú zmluvu. Ďalej mal za preukázané, že žalobca vyslal žalovanú na školenie a to v dňoch 29. 06. 2009, 19. 03. 2010, 10. 02. - 12. 02. 2009, 19. 02. - 20. 02. 2009. Náklady žalobcu na školenie žalovanej v týchto termínoch predstavujú sumu 1.136,86 eura, žalobca si v tomto konaní uplatňuje nárok na náhradu sumy 690,62 eura podľa bodu 12. pracovnej zmluvy. Žalovaná ukončila pracovný pomer so žalobcom dohodou k 27. 03. 2011, v ktorej dohode je uvedené, že dôvodom bol predaj časti spoločnosti a prechod všetkých práv a povinností na novú spoločnosť FRANCO. Náklady na školenie žalovanej hradil žalobca, prevodom práv a záväzkov prešiel majetok spoločnosti na nový subjekt a to v stave, v akom boli v čase prevodu, s účinnosťou ku dňu 28. 03. 2011. Po právnej stránke posúdil predmetný vzťah podľa § 154 ods. 1, ods. 2 zákona číslo 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), keď dohodu obsiahnutú v článku 12. pracovnej zmluvy vyhodnotil ako neplatnú podľa § 37 ods. 1 Zákonníka práce. Dôvodom neplatnosti je jej nejasné koncipovanie, keď z obsahu nie je jasné, pri rozviazaní pracovného pomeru kým a z akého dôvodu vzniká žalovanej

povinnosť vrátiť náklady na školenia a nie je zjavné ani to, v akej výške má tieto náklady znášať. Dojednanie aspoň týchto základných podmienok je dôležité už pri uzatváraní pracovného pomeru, aby si mohol zamestnanec zväziť, či pristúpi na takýto záväzok a zväziť v konečnom dôsledku aj uzavretie pracovného pomeru. Absencia určitého a jasného dojednania podstatných podmienok dohody robí toto dojednanie neplatným. Ďalším podstatným dôvodom pre zamietnuť žaloby boli okolnosti ukončenia pracovného pomeru so žalovanou, ktorý žalobca skončil dohodou z dôvodu, že previedol práva a záväzky zo zmlúv uzavretých s Orange Slovensko a.s. na že predal svoj majetok inej spoločnosti. K skončeniu pracovného pomeru so žalovanou teda nedošlo z dôvodov na strane žalovanej, ale výlučne na strane žalobcu, ktorý zanikol. Povinnosť žalovanej za daných okolností nahradiť náklady vynaložené na jej školenie by bolo v rozpore s dobrými mravmi. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a žalovanej priznal náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v celkovej výške 550,64 eura.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol odvolaním žalobca. Nesúhlasil s konštatovaním súdu o neurčitosti a nezrozumiteľnosti písomnej dohody podľa bodu 12. pracovnej zmluvy, keď súd pri svojom rozhodovaní a oprel o Zmluvu o predaji podniku uzavretú dňa 25. 03. 2011, ktorá je podľa jeho názoru absolútne neplatná, keďže na tejto zmluve neboli osvedčené podpisy predávajúceho a kupujúceho podľa § 476 ods. 2 Obchodného zákonníka. Táto zmluva upravuje iba vzťahy medzi spoločnosťami, nie pracovnoprávne vzťahy, tieto je potrebné riešiť podľa Zákonníka práce. Žalovaná absolvovala školenia, žalobca nemal povinnosť s poukazom na ustanovenie § 154 ods. 3 Zákonníka práce uzatvárať písomnú dohodu s náležitosťami podľa § 155 ods. 2 Zákonníka práce, ktorá sa týka výlučne štúdia popri zamestnaní a nie školenia, ktorých sa žalovaná zúčastnila. Dohoda je jasná a zrozumiteľná, vyplýva z nej, že žalovaná má povinnosť vrátiť náklady na školenie v prípade akéhokoľvek skončenia pracovného pomeru. Aj nový zamestnávateľ žalovanej, spoločnosť FRANCO s.r.o. Šamorín v bode 15 pracovnej zmluvy zakotvil povinnosť nahradiť zamestnávateľovi vzniknutú škodu v prípade skončenia pracovného pomeru. Namieta, že súd nebral do úvahy čl. 1 ods. 6 Zmluvy o prevode práv a záväzkov zo dňa 25. 03. 2011, podľa ktorého prevádzajúci bol povinný vo vzťahu k zamestnancom vysporiadať sa zákonným spôsobom aj na úplnom uspokojení všetkých ich oprávnených pracovnoprávných a mzdových náležitostí a uspokojiť prípadné ich oprávnené pohľadávky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za zmatečné a preto ho navrhuje zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, resp. zmeniť tak, že návrhu žalobcu vyhovie v celom rozsahu a žalovaného zaviazne na náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 205 ods. 1, ods. 2 OSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa podľa § 213 ods. 1 OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 156 ods. 3 OSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené a preto napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

V danej veci súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 219 ods. 2 OSP, iba poukazuje.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, odvolací súd iba poukazuje na ustanovenie § 15 Zákonníka práce, podľa ktorého prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom. Toto ustanovenie podáva výklad pravidla, ako postupovať pri interpretácii prejavu vôle ako jednej z náležitostí právnych úkonov v pracovnom práve. Prejav vôle, ktorý ej vykonaný tak, že pripúšťa viacero výkladov, je potrebné vykladať tak, aby vzhľadom na okolnosti, v ktorých bol vykonaný, zodpovedal dobrým mravom. Medzi náležitosti prejavu vôle patria: zrozumiteľnosť, určitosť, forma.

V predmetnej veci, žalobca, odvolávajúc sa na dohodnutú podmienku v bode 12. Pracovnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 18. 11. 2008, podľa ktorého zamestnanec je povinný pri rozviazaní pracovného pomeru uhradiť vzniknuté náklady za školenie, ktorých sa zúčastnil za posledné dva roky, sa domáha úhrady nákladov vzniknutých na školenie žalovanej v dňoch 17. 06. 2009, 19. 03.

2010, 10. - 12. 02. 2009 a 19. - 20. 02. 2009. Pracovný pomer žalovanej u žalobcu bol skončený dohodou ku dňu 27. 03. 2011, pričom v dohode je uvedený konkrétny dôvod skončenia pracovného pomeru, a to: predaj časti spoločnosti a prechod všetkých práv a povinností zamestnanca na novú spoločnosť FRANCO spol. s r.o. Šamorín, bez nároku na odstupné. Z uvedenej dohody o skončení pracovného pomeru teda jednoznačne vyplýva, že pracovný pomer žalobcu ukončil so žalovanou dohodou práve z dôvodu na jeho strane, nakoľko na základe Kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou FRANCO spol. s r.o. Šamorín došlo k predaju majetku predávajúceho (žalobcu), nachádzajúceho sa v priestoroch značkovej predajne Orange, Hlavné námestie 35, Šahy. K ukončeniu pracovného pomeru žalovanej teda nedošlo v dôsledku jej rozhodnutia, prípadne v dôsledku iných skutočností na jej strane, ale právne na strane žalobcu, ktorý podnik, v ktorom zamestnával žalovanú, odpredal tretej strane. Už iba samotná táto skutočnosť, s poukazom na ustanovenie § 15 Zákonníka práce, nemôže zakladať žalobcovi nárok na náhradu nákladov vzniknutých za školenie žalovanej. Okrem toho odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o neurčitosti podmienky č. 12 dohodnutej v pracovnej zmluve o náhrade nákladov na školenie. V súvislosti jednak s ustanovením § 15 Zákonníka práce, ako aj s ustanovením § 37 je potrebné toto dojednanie pracovnej zmluvy vyhodnotiť ako nejasné a neurčité. Predovšetkým odvolací súd poukazuje na neurčitosť tejto podmienky, keď z nej nevyplýva, akú sumu (minimálne musí byť určený spôsob výpočtu úhrady nákladov) má zamestnanec uhradiť, či má uhradiť plnú sumu ak pracovný pomer skončí nasledujúci deň po ukončení školenia, resp. inú sumu, ak pracovný pomer skončí napr. deň pred uplynutím dvojtročného obdobia. Ďalej nie je táto podmienka špecifikovaná pri skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Ustanovenie § 15 Zákonníka práce určuje povinnosť hodnotiť právne úkony z pohľadu všetkých okolností, či sú v súlade, resp. či nie sú v rozpore s dobrými mravmi. Hodnotiac toto ustanovenie pracovnej zmluvy z tohto pohľadu, je potrebné konštatovať, že takéto znenie je v rozpore s dobrými mravmi práve pre jeho nejednoznačnosť a neurčitosť, ktorá skutočnosť navyše podľa § 37 Občianskeho zákonníka robí tento úkon, túto podmienku neplatnou. Záverom odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaná sa predmetných školení zúčastnila ešte v roku 2009, 2010 a ku skončeniu pracovného pomeru dohodou došlo dňa 27. 03. 2011, teda žalovaná svoje vedomosti, získané týmito školeniami (v dňoch 17. 06. 2009, 19. 03. 2010, 10. - 12. 02. 2009 a 19. - 20. 02. 2009) v podstatnej miere využila v prospech žalobcu a je preto aj z tohto dôvodu v rozpore s dobrými mravmi, keď si žalobcu od žalovanej uplatňuje náhradu nákladov za tieto školenia. K námietke odvolateľa, žalobcu, uvádzané v podanom odvolaní, týkajúce sa námietky, že súd prvého stupňa nevyhodnotil a nezaoberal sa predmetnou kúpnu zmluvou, odvolací súd iba, s poukazom na vyššie uvádzané dôvody, dodáva, že vzhľadom na samotný predmet tohto konania nie je právne možné hodnotiť platnosť predmetnej zmluvy ako predbežnú otázku, preto túto námietku považoval ako účelovú a neopodstatnenú. Taktiež aj námietky vznesené žalobcom v podanom odvolaní, týkajúce sa zmatečnosti napadnutého rozsudku, nedostatočne zisteného skutkového stavu, odvolací súd považoval iba za účelové a právne bezpredmetné.

Z vyššie uvedených dôvodov sa preto odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a dôvody uvádzané žalobcom v podanom odvolaní vyhodnotil ako účelové a neopodstatnené, na základe čoho rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, ods.2 OSP v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnej žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 59,84 eura za jeden úkon právnej pomoci a to vyjadrenie k podanému odvolaniu podľa § 10 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky číslo 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnuté právne služby v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 51,45 eura a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky v sume 8,39 eura do rúk právneho zástupcu žalovanej do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.